

Robert Silverberg

Noční skvost

(Beauty in the Night)

1. Devět let ode dneška

Narodil se na Vánoce. Chalid, Zabiják Bytostí, byl prvním, kdo pozvedl ruku proti cizím vetřelcům, kteří během jediného dne okupovali Zemi a každého, kdo se jim postavil na odpor, smetli jako obtížný hmyz. Jmenoval se Chalid Halim Burke. Po otci byl Angličan, po matce Pákistánec. Narodil se na Stědrý den. Matce přinesl bolest a hanbu a své rodině žal. Přestože byl vánočním děčkem, i přes užasnou shodu okolností neměl v úmyslu stát se spasitelem lidstva. Ale bylo mu souzeno žít, i když jeho matce ne. Až dozraje čas, měl sehrát svou nepatrnou roli a zasadit drobný uder strašným Bytostem, které si tak snadno a s pohrdáním přivlastnily svět, do něhož se narodil.

Narodit se na Vánoce může být dost nepříjemné pro matku a dítě, které čekají rizika neodmyslitelně spojená s všeobecně přeplněnými a nedostatečně obsazenými nemocnicemi v této roční době. Ale podmínky v nemocnicích neměly pro matku čekající dítě neznámého otce žádný význam. Mělo přijít na svět za nešťastných okolností v naprosto nepřijatelném prostředí, v nevytopeném skladu nad skromnou pákistánskou restaurací nesoucí vznešené jméno Palác Mogul Chána v Salisbury v Anglii velmi časně ráno o třetích vánocích od příchodu dobyvačných Bytostí z hvězd.

Salisbury je příjemné městečko, které leží jihozápadně od Londýna a je hlavním městem hrabství Wiltshire. Vyznačuje se především svým téměř neposkvrněným kouzlem středověku, za což vděčí vznešené a impozantní katedrále ze 13. století a slavnému prehistorickému megalitickému monumentu vzdálenému jen osm mil.

Tam ve tmě předcházející Stědrý den probíhala jedna z nejpamátnejších událostí jeho dlouhé historie: přes časnou (nebo pozdní) hodinu se dostavilo pozhnané množství občanů Salisbury, aby se stali svědky neobvyklé podívané.

Halim Chán, majitel Paláce Mogula Chána, a jeho žena Aiša tam nebyli, oba spali doma v posteli. Ani jeden z nich se nezajímal o pohanský památník Stonehenge a už vůbec ne o podivné věci, které se tam právě děly. A totéž platilo pro Halimovu dceru Jasmínu, které bylo sedmnáct. Byla jí zima, polonahá a vyděšená ležela na holé podlaze skladu v patře nad otcovou restaurací. Schovala se mezi velký pytel čočky a ještě větší pytel mouky a svíjela se ve strašlivých bolestech. Hanba a skrývané mateřství na ni dopadly jako meč pomsty seslaný rozhněvaným Alláhem.

Zhřešila. Věděla to. Její otec, neohrabaný, zamlklý, přepracovaný, smrtelně unavený a ve skutečnosti už umírající otec ji loni několikrát před hříchem a jeho následky varoval; mluvil přitom se vším důrazem, jakého byl schopen; ale přesto se rozhodla podstoupit riziko. Jen třikrát, tři různí chlapci, vždy jen jeden, všichni tři byli Angličané a byli bílí.

Andy. Eddie. Richie.

Jména, která na nervových drahách její duše plála jako hranice.

Její matka - ne, ne její skutečná matka; její pravá matka zemřela, když byly Jasmíne tři roky; tohle byla Aiša, otcova druhá manželka, mohutná a netečná žena, která ji vychovala a celé roky držela rodinu pohromadě a restauraci nad vodou - ji varovala také, ale své výstrahy zahálila do úplně jiných slov. "Už jsi žena, Jasmíno, a žena si může dovolit v životě nějaké to potěšení," řekla jí Aiša. "Ale musíš být opatrná." Ani slovo ohřichu, jen starost, aby se nedostala do potíží.

Tak tedy, Jasmína byla opatrná nebo si alespoň myslela, že byla, ale zřejmě ne dost. Takže zklamala Aišu. A zklamala i svého mlčenlivého otce, protože určitě zhřešila přes všechna jeho varování, aby zůstala čistá, a Alláh ji teď za to potrestá. Už ji trestá. A je to hrozný trest.

Ze je těhotná, objevila velmi pozdě. Nečekala to. Jasmína věřila, že je příliš mladá, než aby měla děti, protože měla tak malá prsa a tak úzké boky, skoro jako chlapec. A pokaždé, když To v jednom z těch tří případů dělala s chlapcem - vášnivě, potají, napůl nedobrovolně, poprvé v plesnivém sklepě, podruhé v odepsaném omnibusu a potřetí právě v tomto skladu - vždy potom udělala potřebná opatření, poslušně spolýkala tabletky, které tajně koupila od ulízané hinduistky v obchodě ve Winchesteru, dvě drobné zelené pilulky ráno a velkou žlutou na noc,

pět dní po sobě.

Ty prášky byly tak hnusné, že prostě musely fungovat. Ale neúčinkovaly. Nikdy neměla věřit pilulkám od hinduistky, říkala si Jasmina snad tisíckrát; ale to už bylo příliš pozdě.

První známky se objevily až asi před čtyřmi měsíci. Prsa se jí náhle začala plnit. Zpočátku ji to potěšilo. Vždycky bývala taková šlachovitá; ale teď se jí zdálo, že se její tělo konečně začalo vyvíjet. Chlapcům se prsa líbila. Mohli jste vidět, jak rychle blýskají očima, aby si je zkontrolovali, i když si nejspíš mysleli, že si toho nevšimnete. Všichni tři její milenci jí sáhli pod blůzu, aby je nahmatali a nejméně jeden z nich - ten druhý, Eddie - byl skutečně zklaman tím, co tam objevil. Taký to řekl, asi takhle: "To je všechno?"

Ale teď se její prsa plnila a těžkla týden po týdnu a dokonce začala trochu pobolívat; černé bradavky začaly podivně vystupovat z malých hladkých kruhů, v nichž byly zasazeny. Jasminy se proto začala zmocňovat hrůza; a když se její krvácení neobjevilo včas, bála se ještě víc. Ale její dny nepřicházely nikdy včas. Loni se to jednou pozdilo téměř o celý měsíc a to tenkrát byla opravdu nedotčená panna.

Ale přesto, byla tu ta prsa; pak se jí snad začaly rozšiřovat i boky. Jasmina nic neřekla, starala se o své, příjemně tlachala se zákazníky, kteří ji měli rádi, protože byla štíhlá a hezká a zdvořilá a předstírala, že je všechno v pořádku. Znovu a znovu klouzala rukou po svém chlapecky plochem břiše a znepokojeně hledala známky života skrývajících se pod napjatou kůži. Necítila nic.

Ale něco tam skutečně bylo a začátkem října se břicho maličko vyklenulo, jen malý uzlíček, který se pod pupíkem dral vzhůru, a den ode dne byl o trochu větší. Jasmina přestala nosit pásek přes halenku, aby zakryla plnější nadra a zakulacování břiška. Povolila švy na kalhotách a přidala dvě dírky do pásku. Bylo pro ni stále obtížnější dělat svou obvyklou práci, nosit celý večer těžké podnosy s jídlem a pak ještě přidávat dlouhé hodiny mytí nádobí, ale snažila se vydržet. Nebyl tam nikdo jiný, kdo by tu práci udělal. Její otec přijímal objednávky, Aíša vařila a Jasmina servírovala jídla a uklízela restauraci, když zavřeli. Její bratr Chalid zemřel, když bránil Aíšu před davem bělochů v době nepokojů, které vypukly po příchodu Bytostí, a sestřička Lejla byla ještě moc malá. Bylo jí teprve pět a v restauraci pomáhat nemohla.

Způsob, jak se Jasmina začala oblékat, doma nikdo nekomentoval. Snad si mysleli, že to je nová móda. V prvních letech po Okupaci byl život vůbec divný.

Otec se v těch dobách na nikoho ani nepodíval; jeho hroutící se restaurace a podlomené zdraví ho plně zaměstnávaly. Obcházel nahrben kolem, pořád kašlal a bez přestání tiše mumlal modlitby. Bylo mu čtyřicet, ale vypadal na šedesát. Palác Mogul Chána byl každý večer téměř prázdný, dokonce i o víkendech. Teď, když tu byly Bytosti, lidé přestali cestovat. Nepřicházeli žádní cizinci ze vzdálených končin světa, aby strávili v Salisbury noc, než se vydají shlédnout Stonehenge. Hostince a hotely se zavíraly; většina restaurací také, i když pár, podobně jako Palác Mogul Chána, bojovalo dál, protože jejich vlastníci neměli jinou možnost obživy. Měníci se postava jeho dcery byla poslední věcí, na kterou by Halim Chán pomyslel.

Co se týkalo její nevlastní matky, Jasmina měla dojem, že tu a tam zachytila její postranní pohledy, a dělalo jí to starosti. Ale Aíša nic neříkala. Takže pravděpodobně neměla žádné podezření. Aíša nebyla z těch, kdo zůstávají zticha, když něco tuší.

Přiblížila se vánoční sezóna. Jasmina měla pocit, že její napučené nohy zdřevěněly, prsa byla nalitá k prasknutí a pořád jí bylo špatně. Teď už to nemohlo trvat dlouho. Už nemohla tuto skutečnost skrývat dál. Ale neměla žádný plán. Kdyby tu byl její bratr Chalid, věděl by, co dělat. Ale Chalid byl mrtev. Proto se rozhodla, že prostě nechá věcem volný průchod a bude věřit v Alláha. Až ji dostatečně potrestá, promine jí a bude milosrdný.

Na Stědrý večer obsadili zákazníci čtyři stoly. Takový provoz právě v den, kdy většina Angličanů večeří doma, je překvapil. Už v půli večera si Jasmina myslela, že se prostě zhroutí uprostřed místnosti a tác naložený kuřecím biriani, skopovým vindaloo, boti kebabem a korbely ležáku upustí na podlahu. Tehdy se ještě vzchopila; ale o hodinu později na chodbě mezi kuchyní a nádobou na odpadky, kde ji nikdo nemohl zahlédnout, padla, nebo spíše klesla, na kolena. Klečela tam, potila se, motala se jí hlava, bylo jí zle a lapala po dechu. Cítila, jak se jí krouží vnitřností a tělem jí probíhají podivné křeče zepředu až do stehů; ale po chvíli vstala a šla s podnosem dál až k nádobě na odpadky.

Stane se to právě tuhle noc, pomyslela si. Ten týden asi po tisíci v duchu znovu provedla jednoduchý výpočet: Čtyřicetý prosinec mínus devět měsíců dává čtyřicetý březen, takže otcem je Richie Burke. Alespoň to byl ten, kdo mě taky potěšil.

Prvním byl Andy. Jasmina si už nemohla vzpomenout na jeho příjmení. Byl bledý, pihovatý a velmi hubený. Vlhkého letního večera hned po jejích šestnáctých narozeninách, kdy byla restaurace zavřená, protože otec byl se svými začínajícími potížemi několik dní v nemocnici, ji s povýšeným úsměvem pozval na tancovačku.

Pohostil ji několika pintami piva a pak jí pověděl o večírku v domě jeho přítele, kam byl pozván. Jenže tam nebyl žádný večírek, jen zanedbaný pokoj v zatuchlém sklepním bytě a starý rozvrzaný gauč. A pak jí Andy horečně bloudícíma rukama prozkoumal blůzu, potom jí zabloudil mezi nohy a najednou byla bez kalhot a pak rychle, *tak rychle!* se z něj najednou vymrštila ta dlouhá tenká tvrdá zarudlá věc a zajela do ní. A pak znovu a znovu a znovu a za chvíli byl hotov, jen zafuněl, otrásl se a přitiskl hlavu k jejímu obličejí, aby mu neviděla do tváře, a to bylo všechno. Všechno všecičko! Myslela si, že to poprvé mělo bolet, ale necítila téměř nic, ani bolest, ani náznak něčeho příjemného. Když ho pak potkala jednou na ulici, krivě se usmál, zrudl a zamrkal na ni, ale nic jí neřekl a už mezi nimi nikdy nepadlo ani slovo.

Pak to byl na podzim Eddie Glossop, právě ten, komu její prsa nestačila a kdo jí to řekl. Velký ramenatý Eddie, který pracoval pro obchodníka s masem a který kolem sebe šířil atmosféru světáka. Byl už starý, skoro pětadvacet. Jasmína s ním šla, protože věděla, že by z toho měla mít potěšení a Andy jí ho neposkytl. Ale ani Eddie nebyl lepší. Jen na ní ležel v chodbičce starého ohřelého omnibusu u silnice na Shafftesbury, rozvaloval se na ní a funěl. Tam dole byl mnohem větší než Andy a když do ní vnikl, bolelo to a ona byla ráda, že to pro ni není poprvé. Ale přála si, aby to vůbec neudělala.

A pak Richie Burke. Právě v tomhle skladišti jedné podivně teplé březnové noci, kdy všichni v obytné části dole za restaurací spali. Vyšla po špičkách po schodech, Richie vyšplhal po okapové rouře a vlezl dovnitř oknem. Vysoký, hbitý, okouzlující Richie, který tak dobře hrál na kytaru a zpíval a každému vykládal, že se jednoho dne stane generálem ve válce proti Bytostem a vyhladí je z tváře Země. Fantastický milovník. Jasmína si na sobě nechala blůzu, protože ji Eddie zvyklal, co se týkalo jejich nader. Richie ji hladil a laskal snad celé hodiny, i když se bála, že je někdo objeví, a přála si, aby už s tím začal; a když do ní vstoupil, bylo to, jako by do ní zajela tyč z hladkého naolejovaného kovu. Pohyboval se tak snadno, lehce a plynule, jeden jemný náraz za druhým, a znovu a znovu, až někde uvnitř ní začaly nádherné křeče a ona vybuchla slastí a sténala tak hlasitě, že ji Richie musel přitisknout ruku na ústa, aby všechny nevzbudila.

To byl ten okamžik, kdy bylo počato dítě. Nebylo pochyb. Celý další den snila o sňatku s Richiem a tom, že v jeho náručí stráví všechny své noci. Ale koncem týdne Richie ze Salisbury zmizel - někteří říkali, že odešel, aby se připojil k tajné podzemní armádě, která připravovala partyzánskou válku proti Bytostem - ale nikdo o něm už neslyšel.

Andy. Eddie. Richie.

A teď znovu ležela na podlaze toho skladiště se staženými kalhotami a lesklým napuštěným břichem, které vysílalo zprávy o bolesti a hanbě do celého těla. Za jedinou příkrývku ji posloužila potrhaná deka čpící rozlitém olejem na vaření. Voda ji vytekla někdy kolem půlnoci. Tehdy se vyplížila nahoru po schodech, aby v hrůze čekala, kdy skončí ta velká životní pohroma. Stahy byly stále častější a připomínaly malé vnitřní zemětřesení. Teď už musely být dvě, tři nebo dokonce čtyři ráno. Jak dlouho to bude ještě trvat? Další hodinu? Šest? Dvanáct?

Měla by podlehnout a požádat Aíšu o pomoc?

Ne, ne. Netroufla si. Už dřív v průběhu noci se k ní z ulice donesly nějaké hlasy. Zvuk kroků. Bylo to divné, křik a pobíhání na ulici takhle pozdě. Vánoční veselí obvykle nepokračovalo tak dlouho do noci. Nebylo rozumět, co říkají, ale pak ze zmatku náhle jasně zaznělo:

"To jsou mimozemšťani! Bourají Stonehenge, rozebírají ho na kusy!"

"Vem auto, Charlie, pojedem se tam podívat!"

Bourají Stonehenge. Divné. Moc divné. Proč by to dělali? To by Jasmína ráda věděla. Ale bolest už vzrostla natolik, že nebyla schopná právě teď myslet na Stonehenge nebo na Bytosti, které nějakým způsobem během okamžiku svrhly neporazitelné bělochy, nebo na cokoli jiného, než co se právě dělo uvnitř ní. Jejím mozkem tančily plameny, břicho se vzdouvalo, něco se nezadržitelně pohybovalo směrem dolů, něco...

Něco.

"Budiž chvála Alláhovi, pánu všehomíra, milosrdnému a plnému odpuštění," mumlala pokorně. "Není Boha kromě Alláha a Mohamed je jeho prorok."

A znovu: "Budiž chvála Alláhovi, pánu všehomíra."

A znovu.

A znovu.

Bolest byla příšerná. Jasmína cítila, jak ji rve na kusy.

"Abrahame, Izáku, Izmaeli!" To něco se v ní začalo pohybovat spirálovitým pohybem jako vývrтка, která zanechávala v jejím mase žhavou stopu. "Mohamede! Mohamede! Mohamede! Není Boha kromě Alláha!" Slova z ní teď vyrazila beze stopy pokory. Ať ji

Mohamed a Alláh zachrání, pokud opravdu existují. K čemu jsou, když ji nezachrání? Ji, tak nevědoucí a nevinnou, pro níž život právě začal. A pak, když ji probodlo ohnivě kopí a když její pánevní kosti snad praskly, vychrlila proud jiných jmen - Mojžíš, Salamoun, Ježíš, Panna Marie a dokonce i zakázaná jména hinduistických bohů - Šiva, Krišna, Sakti, Kálí- každého, kdo by jí mohl pomoci to přestat, každého, kohokoli, všech...

Tříkrát vykřikla. Byly to krátké, ostré a pronikavé steny.

Ucítila strašlivé trhnutí uvnitř a dítě z ní překvapivě hladce vyklouzlo. Následovala záplava krve připomínající Gangu, rudá řeka, která se jí rozlila po stehnech a tekla pořád dál.

Jasmína okamžitě pochopila, že zemře.

Stalo se něco zlého. Všechno z ní vyjde ven a ona zemře. Bylo jí to naprosto jasné. Už krátkou chvíli po porodu ji začal zaplavovat zatím neznámý a děsivý klid. Už jí nezbývala energie na křik, nebo aby se postarala o dítě. Leželo někde dole mezi jejími roztaženými stehny, víc nevěděla. Klesla na záda, topila se ve stále větší kaluži krve a potu. Zvedla ruce ke stropu, pak je spustila a stiskla bolestivě pulzující prsa nalitá mlékem. Už nevolala žádná jména svatých. Stěží si vzpomínala na své vlastní.

Tiše se rozvzlykala. Třásla se. Snažila se ani se nepohnout, protože to by jistě zhoršilo krvácení.

Uplynula hodina nebo týden nebo snad rok.

Pak se ve tmě nad ní ozval zděšený hlas: "Co je? Jasmíno? Ach můj bože, můj bože, můj bože! Tvýho tátu to zabije!"

Byla to Aiša. Shýbla se k ní a objala ji. Silnou paží jí zvedla hlavu, přitiskla ji k teplým mateřským prsům a pevněji držela.

"Slyšíš mě, Jasmíno? Ach, Jasmíno! Můj bože, můj bože!" A pak se z hrdla nevlastní matky vytrysklo teskné zaskučení jako horký sopečný gejzír ze země. "Jasmíno! Jasmíno!"

"Co dítě?" řekla Jasmína strašně tichým hlasem.

"Ano! Tady! Tady je! Vidiš?"

Jasmína viděla jen rudou mlhu.

"Je to chlapec?" zeptala se slabounce.

"Ano, je to kluk."

V rozmazaných skvrnách svého hasnoucího vidění snad zahlédla něco malého, růžově hnědého a rudě umazaného, co spočívalo v rukou její nevlastní matky. Dokonce měla dojem, že ho slyší plakat.

"Chceš si ho vzít?"

"Ne, ne." Jasmína jasně chápala, že umírá. Opustily ji poslední síly. Se světem ji spojovalo už jen jediné tenké vlákenko.

"Je silný a krásný," poznamenala Aiša. "Pěkný kluk."

"Potom jsem šťastná." Jasmína bojovala o poslední trochu energie. "Jmenuje se - Chalid, Chalid Halim Burke."

"Burke?"

"Ano. Chalid Halim Burke."

"Tak se jmenuje jeho otec, Jasmíno? Burke?"

"Burke. Richie Burke." S posledním záchvěvem síly hláskovala jméno.

"Rekni mi, kde bydlí ten Richie Burke. Já ho sem přivedu. To je hanba rodit takhle sama ve tmě v téhle hrozné místnosti! Proč jsi nic neřekla? Proč jsi to přede mnou skrývala? Pomohla bych ti. Třeba bych..."

Ale Jasmína Chánova už byla mrtvá. První ranní paprsky se prodraly špinavým oknem skladiště v patře. Začal Středý den.

Osm mil odtud u Stonehenge Bytosti skončily svou noční práci. Tři vysoká cizí stvoření dohlížela na lidskou pracovní partu, která s ručními nástroji připomínajícími pistole, které vydávaly jasné fialovou záři, vyvrátila každý ze starobylých kamenných kvádrů oslavovaného megalitického monumentu na větry ošlehané Salisburské pláni jako párátko. A pak je přerovnali tak, že na místě původního vnějšího kruhu z obrovských pískovcových bloků teď byly dvě rovnoběžné linie vedoucí od severu k jihu; vnitřní menší kruh z modrých kvádrů byl přemístěn tak, že vytvořil rovnoramenný trojúhelník; a šestnáct stop dlouhý pískovcový blok uprostřed, který lidé nazývali Oltářním kamenem, byl vztyčen v jeho středu.

Dáv asi dvou tisíc lidí ze sousedních měst přihlížel celou noc z rozumné vzdálenosti provádění tohoto nepochopitelného projektu. Někteří se vztekali; jiné zarmoutil; dalším byl lhostejný; některé fascinoval. Mnozí si na to, co se dělo, vytvořili své teorie a každá z nich byla stejně dobrá jako ostatní, ani lepší, ani horší.

2. Po šestnácti letech

Když jste věděli, kam se dívat, stále ještě jste mohli na vchodových dveřích

bývalé restaurace rozeznat stín nápisu. Bledé zelenavé obrysy slov, která tu kdysi bývala vymalována ve zlatě: PALAC MOGULA CHANA. Staré znamení, které se tenkrát pohupovalo nade dveřmi, také ještě pořád leželo vzadu v odpadcích mezi popraskanými umyvadly, vyhozenými hrnci a rozbitým porcelánem.

Ale sama restaurace už tu nebyla, zmizela už dávno, stala se obětí Velkého moru, který Bytosti jen tak mimochodem vypustily do světa jako varování porobeným lidem po pokusu o útok na jejich tábor. Zemřela polovina obyvatelstva Země, aby Bytosti poučily druhou půlku, že se má přestat zabývat myšlenkami na vzpouru. Ubohý chudák Halim Chán, stále unavený mužik s hnědou pletí, který za deset let nějak dokázal našetřit z platu umývače nádobí v hotelu U lva a jednorožce pět tisíc liber a použít je v dobách, kdy Anglie ještě měla královnu a ta se jmenovala Alžběta, jako základní kapitál pro skromnou malou restauraci, která měla zachránit jeho a jeho rodinu před beznadějnou bídou, byl také mrtev. Zemřel čtyři dny po tom, kdy mor zasáhl Salisbury. Ale kdyby ho nezabil mor, dokázala by to jistě dost brzy tuberkulóza, kterou už v sobě nosil. Nebo šok, hanba, opovržení a zármutek z příšerné smrti jeho dcery Jasmíny při porodu o dva týdny dříve o Vánocích ve skladišti nad restaurací, když přiváděla na svět bastarda toho dlouhonožého anglického kluka Richieho Burkea, budoucího zrádce, budoucího kolaboranta.

Halimova druhá dcera, děvčátko Lejla, zemřela také za moru, tři měsíce po svém otci a dva dny přede dnem, kdy by slavila své šesté narozeniny. Jasmínin starší bratr Chalid byl tehdy už dva roky mrtev. Stalo se to v dobách, kterým se říkalo Trable. Jednoho pozdního sobotního odpoledne vyrazila parta dlouhovlasých rváčů naplněných správným anglickým vztekem na tah. Byli rozhodnutí ulévit svému hněvu nad dobytím Země tím, že v ulicích města zmlátí pár Pákistánců, a potkali Chalida, který doprovázel Aišu domů z trhu. Měli nějaké poznámky; on vznětlivě odpověděl; tak ho utloukli.

A tak z celé rodiny zůstala jen Aiša, otužilá a neúnayná Halimova druhá žena. Také ulehla s morem, ale byla jednou z těch šťastných, kdo dokázali překonat utrpení a přežít - ať už to mělo smysl nebo ne - pro nový, změněný a ponížný svět. Ale těžko by dokázala sama udržet restauraci v chodu a i tak, když v Salisbury zemřely na mor tři čtvrtiny obyvatel, pákistánskou restauraci tu už nepotřebovali.

Aiša našla i jiné uplatnění. Zila dál v těch pár místnostech nyní se postupně rozpadající budovy, která kdysi hostila restauraci. V této době, kdy národní měny znamenaly stále méně a zemi obíhaly nové podivné druhy peněz, se o sebe dokázala postarat. Uklízela a prala pro lidi, kteří stále ještě potřebovali tyto služby. Varila pro přestárlé, kteří byli příliš slabí na to, aby si uvarili sami. Tu a tam, když padlo její číslo v pracovní loterii, na čas nastoupila v továrně, kterou Bytosti založily za městem, kde sprádala pramínky barevných drátů pro nepochopitelné složité mechanismy, jejichž podstata a účel jí nikdy nebyly odhaleny.

A když nebyla práce žádného z těchto druhů dostupná, Aiša se prodávala řidičům nákladáků, kteří projížděli přes Salisbury. Rozevírala svá svalnatá stehna za potravinové lístky, podnikové poukázky, zboží na výměnu nebo za jakoukoli novou verzi peněz, kterou jí platili. Kdyby si mohla vybírat, nezvolila by si právě tohle. Ale v takovém případě by si hlavně nevybrala invazi Bytostí, ani předčasnou smrt svého manžela, Lejly a Chalida, ani Jasmínino zoufale osamělé utrpení ve skladišti, ale ani na tyto věci se jí nikdo neptal. Aiša musela jíst, aby přežila; takže když musela, prodávala se řidičům nákladáků, a tím to bylo vyřízeno.

Proč jí vlastně záleželo na přežití, proč se vůbec snažila přežít ve světě, který ztratil všechn smysl a téměř všechnu naději? Částečně to bylo tím, že měla přežít ve svých genech a - a to hlavně - protože nebyla na světě sama. Z trosek rodiny jí zůstalo dítě, o které se musela starat - její vnouče, dítě její mrtvé nevlastní dcery, Chalid Halim Burke, dítě hanby. Chalid Halim Burke také přežil mor. Jednou z nepěkných drobných ironií epidemie, kterou Bytosti seslaly na svět, byl fakt, že děti do šesti měsíců věku ji nechytily. Tím vznikla významná populace zdravých, ale osiřelých dětí.

Tak tedy Chalid Halim Burke byl zdravý, jak se patří. Přes tíživé nedostatky těch ponurých let, ať to byl nedostatek jídla, paliva a drobné epidemie nemocí, o nichž se myslelo, že už dávno vymizely, rostl a byl stále vyšší a silnější. Po matce zdědil houževnatou sílu a po otci dlouhé nohy a půvab tanečníka. Byla radost na něj pohledět. Měl zlatavě hnědou plet, jiskřivé modrozelené oči, lesklé, husté a kudrnaté vlasy úžasné bronzové barvy nádherného eurasijského odstínu. Mezi vším smutkem a ztrátami Aišina života byl světlým paprskem, který pro ni zářil v temnotě.

Protože už nezůstaly žádné skutečné školy, Aiša učila malého Chalida nejlépe, jak uměla. Sama neměla pořádné vzdělání, ale uměla číst a psát. Naučila ho to a vyžebřala nebo vypůjčovala pro něj knihy, kde mohla. Našla ženu, která rozuměla aritmetice a za lekce pro Chalida jí drhla podlahy. Pak tu byl stařec na jižním konci města, který znal korán nazpaměť, a Aiša, i když sama nebyla příliš horlivou

věřící, posílala k němu Chalida jednou týdně na školení v islámu. Koneckonců byl chlapec napůl muslimem. Aiša necítla žádnou zodpovědnost za jeho křesťanskou část, ale nechala ho nechat jít do světa bez povědomí, že je - tam někde, *kdesi!* - bůh známý jako Alláh, bůh spravedlivý, soucitný a milosrdný, kterému náležela poslušnost a před kterého Chalid, stejně jako všichni lidé, nakonec předstoupí v den Posledního soudu.

"A co Bytosti?" zeptal se jí Chalid. Tehdy mu bylo šest. "Bude je Alláh soudit také?"

"Bytosti nejsou lidé. Jsou to džinové."

"Stvořil je Alláh?"

"Alláh stvořil vše na zemi a na nebi. Uhnětl nás z hrnčířské hlíny a džiny z ohně bez kouře."

"Ale Bytosti na nás seslaly zlo. Proč Alláh stvořil zlo, když je dobrotivý?"

"Bytosti," odpověděla Aiša s nepříjemným vědomím, že s touto otázkou marně zápolily chytřejší hlavy, "*působí* zlo. Ale samy nejsou zlé. Jsou pouhými nástroji Alláha."

"Který je na nás seslal, aby působily zlo," řekl Chalid. "Co je to za boha, když sesílá zlo na vlastní lid, Aišo?"

Rozhovor se na její schopnosti dostal do příliš velké hloubky, ale přesto neztrácela trpělivost. "Alláhovým záměrem nikdo nerozumí, Chalide. Je jediným bohem a my vedle něj nejsme ničím. Pokud měl důvody seslat na nás Bytosti, byly jistě správné a my nemáme právo je zpochybňovat." *A také seslat nemoci, pomyslela si, hlad, smrt a anglické mladíky, kteří na ulici zabili tvého strýce Chalida, a dokonce i toho anglického kluka, který tě vložil do matčina lůna a pak utekl. Alláh seslal na svět také tohle všechno.* Ale pak si připomněla, že kdyby se Richie Burke tajně nevpízl do tohoto domu, aby se vyspal s Jasminou, tohle nádherné dítě by před ní teď nestálo. A tak může někdy dobro vzejít ze zla. Kdo jsme, abychom mohli žádat Alláha o zdůvodnění? Snad dokonce i Bytosti sem byly poslány pro naše vlastní dobro.

Snad.

Celou tu dobu neměli žádné zprávy o Chalidově otci. Předpokládalo se, že utekl, aby se přidal k armádě bojující s Bytostmi; ale Aiša nikdy o takové armádě neslyšela, nebyla nikde na celém světě.

Pak se jednou krátce po svých sedmých narozeninách Chalid vrátil odpoledne ze své čtvrtěční lekce koránu v domě starého Iskandera Mustafy Aliho a narazil na neznámého bělocha, který seděl v pokoji s jeho babičkou. Muž měl obrovskou neupravenou hrůvu světlých kudrnatých vlasů a hubenou, hranatou tvář téměř bez masa s chladným, krutým, modrozeleným očima, které z ní vyhlížely jako z masky. Měl tak bílou pleť, že Chalida napadlo, zda má vůbec v těle nějakou krev. Byla bílá skoro jako křída. Ten podivný bílý muž seděl v babiččině křesle a ona sama také vypadala divně a rozčileně. Chalid ji tak neznal. Na čele se jí třpytily kapky potu a ústa měla pevně sevřená do úzké čárky.

Běloch se opřel v křesle, zkrřížil nejdelší nohy, jaké kdy Chalid viděl, a řekl: "Víš, kdo jsem, chlapče?"

"Jak by to mohl vědět?" zeptala se babička.

Bílý muž pohlédl na Aišu a řekl: "Nech to na mně, pokud ti to nebude vadit." A pak k Chalidovi: "Pojď sem, chlapče. Stoupni si přede mne. No tak, nevypadáme hezky? Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Chalid."

"Chalid. Kdo tě tak pojmenoval?"

"Moje matka. Je mrtvá. Jmenoval se tak můj strýc. Taky už zemřel."

"Dobře, lidi, kteří bývali na živu a teď jsou mrtví, je zatraceně moc. Tak, Chalide, já se jmenuju Richie."

"Richie," opakoval tichounce Chalid, kterému začal docházet smysl rozhovoru.

"Ano, Richie. Slyšel jsi někdy o člověku, který se jmenoval Richie? Richie *Burke*?"

"To byl můj - otec." Zaseptal to ještě tišeji.

"To je vono! Zasloužil bys medaili! Nejen hezkej, ale taky chytřej! No, to se dalo čekat, ne? Tady jsem, chlapče, tvůj ztracený a znovu nalezený otec! Pojď sem a dej svému ztracenému otci pusu."

Chalid nejistě pohlédl na Aišu. Její tvář se leskla potem, byla velmibledá. Vypadala, že je jí špatně. Po chvíli přikývla, byl to jen nepatrný pohyb.

Popošel kupředu a muž, který byl jeho otcem, ho hrubě chytil za zápěstí a přitáhl k sobě. Sevřel ho v náručí, ale ne pro polibek, spíš si ho přitiskl ke tváři. Drsné strniště Chalida bolestivě škrábalo.

"Tak, chlapče. Vrátil jsem se, vidíš? Byl jsem pryč sedm mizerných všivých let, ale teď jsem zpátky, budu tady žít s tebou, budeš mít otce. Můžeš mi říkat 'tati'."

Chalid na nejzděšenějšími.

"Tak to zkus. Řekni to. Řekni: 'Jsem tak rád, že ses vrátil, Tati.'"

"Tati," opakoval Chalid neochotně.

"Ještě ten zbytek, když dovolíš."

"Jsem tak rád..." Zarazil se.

"Ze jsem se vrátil."

"Ze ses vrátil..."

"Tati"

Chalid zaváhal. "Tati," dodal.

"Hodný chlapec! Časem to pro tebe bude jednodušší. Pověz mi, vzpomněl sis někdy během dospívání taky na mne, chlapče?"

Chalid znovu pohlédl na Aišu. Neznatelně přikývla.

Chraptivě řekl: "Občas ano."

"Jenom občas? A to je všechno?"

"No, málokdo má otce. Ale občas jsem potkal někoho, kdo měl. a tak jsem si vzpomněl na tebe. Přemýšlel jsem, kde asi jsi. Aiša říkala, že jsi pryč a bojuješ s Bytostmi. Byl jsi tam, Tati? Bojoval jsi s nimi? Zabil jsi nějaké?"

"Nech si hloupé otázky. Rekni mi, chlapče, používáš příjmení Burke nebo Chán?"

"Burke. Chalid Halim Burke."

"Říkej mi 'pane', když mi neříkáš 'tati'. Řekni, 'Chalid Halim Burke, pane/'"

"Chalid Halim Burke, pane. Tati."

"Jedno nebo druhé. Ne obojí." Richie Burke vstal ze židle, narovnával se po kusech jako skládací metr, pořád výš a výš. Byl výjimečně vysoký a velmi hubený. Stíhlá postava ještě zdůrazňovala jeho výšku. Chalid, i když byl na svůj věk vysoký, si vedle něj připadal jako trpaslík. Napadlo ho, že ten muž vůbec není jeho otcem, že není ani člověkem, že je to nějaký druh démona, nebo spíš džin, kterého vypustili z láhve jako v příběhu, který mu vyprávěl Iskander Mustafa Ali. Ale nechal si to pro sebe. "Dobře," prohlásil Richie Burke. "Chalid Halim Burke. To se mi líbí. Syn by měl nosit jméno svého otce. Ale ne ten kousek s Chalidem Halimem. Odteďka se budeš jmenovat - hm - Kendall. Krátce jenom Ken."

"Chalid se..."

"...jmenoval tvůj strýc. Ano, jenže tvůj strýc je mrtev. Prakticky všichni jsou mrtví. Kenny. Kendall Burke je dobré anglické jméno. Kendall Hamilton Burke. Bude to tak v pořádku, chlapče? Jaký ty jsi pěkný kluk, Kenny! Naučím tě pár věcí, to teda jo. Udělám z tebe chlapa."

Tady jsem, chlapče, tvůj ztracený otec!

Chalid nikdy nevěděl, co znamená mít otce, ani tu myšlenku příliš nezkoumal. Nikdy předtím ani nepoznal nenávist, protože Aiša byla v podstatě klidnou vyváženou osobou přijímající rány osudu, která byla v hloubi duše příliš vyrovnaná, než aby plýtvala časem nebo cennou energií na nenávist k čemukoli a Chalid si z ní v tom bral příklad. Ale Richie Burke, který učil Chalida, co to znamená mít otce, ho také naučil, jaké to je nenávidět.

Richie se nastěhoval do Aišiny ložnice a poslal ji, aby spala v místnosti, která bývala Jasmínovým pokojem. Místnost byla v troskách, ale vyklidili ji, trochu vyčistili, vyhnali pavouky, přelepili vytloučené okenní tabulky voskovým plátnem a přitloukli zpět na místo pár uvolněných prken v podlaze. Aiša si tam sama přenesla svůj šatník, postavila si na něj zarámované fotografie své mrtvé rodiny, které dřív uchovávala ve své ložnici, a zavěsila na zdi dvě ze svých starých sáří, které už nenosila, aby zakryla místa, kde oprýskala malba.

Když s nimi Richie bydlel, bylo to víc než podivné. Bylo to úplně postavené na hlavu, byla to děsivá invaze cizího mimozemského tvora, ve svých důsledcích stejně otřesná jako přilet Bytostí.

Býval pryč celé dny. Pracoval v nedalekém Winchesteru, dojížděl tam a zpět v malém hnědém předokupačním automobilu. Winchester byl místem, kde Chalid nikdy nebyl, i když jeho matka ano, aby si koupila pilulky, po nichž ho měla potratit. Chalid se nikdy nepodíval dál od Salisbury, dokonce ani k Stonehenge, které teď stejně bylo střediskem aktivity Bytostí a ne turistickou pamětihodností. V Salisbury poslední dobou vůbec málo lidí cestovalo. Málo jich mělo automobily, protože bylo obtížné získat benzín, ale zdálo se, že Richie s ním nikdy neměl problémy.

Chalid se občas zamýšlel nad tím, jakou práci jeho otec ve Winchesteru dělá, ale zeptal se jen jednou. Slova ještě ani pořádně neopustila jeho ústa, když se dlouhá otcova paže vymrštila jako had a udeřila ho přes tvář, až mu praskl dolní ret a krev mu stříkla na bradu.

Chalid se zapotácel a překvapeně couvl. Předtím ho ještě nikdo neuhodil. Nenapadlo ho, že by to někdo mohl udělat.

"Na to se už nikdy neptej!" zahrml jeho otec, který se nad ním tyčil jako hora. Jeho chladné oči byly teď v hněvu ještě studenější. "Co dělám ve Winchesteru, do toho nic není ani tobě, ani nikomu jinému, slyšíš mě, chlapče? To je má soukromá věc. Má - soukromá - věc."

Chalid si třel rozbitý ret a zmateně se díval na otce. Facka tolik nebolela; bylo to spíš překvapení, otřes, který stále ještě ozvěnou zněl jeho vědomím. A ta ozvěna se vracela ještě dlouho.

Už se nikdy neptal na otcovu práci, už ne. Ale byl bit znovu, víc než jednou, ve skutečnosti téměř pravidelně. Facky byly způsobem, jakým Richie dával najevo své podráždění. A bylo těžké předem odhadnout, co ho může rozčilit. Zdálo se, že to dokáže jakékoli narušení jeho soukromí. Jednou, když mluvil s otcem v jeho ložnici a vyprávěl mu o rvačce dvou kluků, kterou viděl ve městě, Chalid bezmyšlenkovitě sáhl na kytaru, kterou měl Richie stále opřenou o stěnu vedle postele. Jen jednou na ni brkl, tu a tam po tom zatoužil už mnohokrát, snad celé měsíce; a náhle, ještě než brknutí stačilo doznít, Richie máchl rukou a srazil Chalida ke zdi. "Drž své špinavý pracky od toho nástroje dál, chlapče!" houkl Richie a Chalid poslechl. Jindy mu dal facku, protože listoval knihou, kterou Richie nechal na kuchyňském stole, v níž byly obrázky nahých žen; jindy kvůli tomu, že se příliš dlouho díval na Richieho, když stál před zrcadlem a holil se. Tak se Chalid naučil držet si od otce odstup; ale i tak byl bit z toho nebo onoho důvodu a někdy úplně bez důvodu. Rány byly zřídka tak silné jako ta první a už nikdy jím tak neotrásly. Ale přesto to byly rány. Strádal je v tajné přihrádce své duše.

Občas Richie uhodil také Aišu - když se zpozdlila večere, když bylo skopové na kari příliš často nebo když se mu zdálo, že mu v něčem odporuje. Ze někdo vztáhl ruku na Aišu, bylo pro Chalida ještě horším šokem, než když byl bit sám.

Když se to stalo poprvé, právě večereli. Vedle Chalidovy ruky ležel na stole velký nůž na krájení masa a nebyť kradmého pohledu, kterým mu Aiša ve svém hněvu a ponížení poslala zuřivě blýskajícím očima zprávu, aby nic nepodnikl, byl by po něm sáhl. Takže se ovládl, tehdy i pokaždé, když ji Richie později znovu uhodil. Sebeovládání bylo něčím, v čem byl dobrý - nějakou oklikou je musel zdědit po nekonečně trpělivých prarodičích schopných snášet všechna strádání, která nikdy nepoznal, a po dlouhé linii utlačovaných asijských rolníků, z nichž pocházeli. Život s Richiem dal Chalidovi příležitost tuto dovednost denně pěstovat a dovést ji až na úroveň opravdového umění.

Zdálo se, že Richie neměl mnoho přátel, alespoň ne takových, kteří by ho navštěvovali doma. Chalid znal jen tři.

Občas přišel muž, který se jmenoval Arch. Byl už starší, nahoře na hlavě měl velkou pleš a od ní mu visely mastné kadeře vlasů. Vždycky přinesl láhev whisky a pak spolu s Richiem seděli v jeho pokoji za zavřenými dveřmi a šeptali si nebo vyřvávali sprosté popěvky. Chalid pak následující ráno nacházel prázdnou láhev od whisky na podlaze v předsíni. Schovával je. Skládal je do řady do trosek zbývajících z restaurace vzadu za domem, i když nevěděl proč.

Druhým mužem, který k nim chodil, byl Syd. Měl placatý nos a legračně tlusté prsty a smrděl tak, že Chalid jeho pach v domě poznal i další den. Jednou, když tam byl Syd, Richie vysel ze svého pokoje a zavolal na Aišu. Když vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře. Když šel Chalid spát, ještě tam byla. Nikdy se jí neptal, co se dělo, když byla v Richieho pokoji. Někáký instinkt mu napověděl, že by to raději nechtěl vědět.

Patřila k nim i žena. Jmenovala se Wendy. Byla vysoká, vyzáblá a velmi hloupá. Měla dlouhou koňskou tvář, velmi špatnou pleť a dlouhé pletence rudých vlasů. Jednou za čas zašla na večeri a Richie pak vždycky žádal, aby Aiša připravila toho večera anglickou večeri, jehněčí nebo roastbeef, když dovolíš, tak žádné z těch tvých kořeněných pákistánských jídel. Když se najedli, Richie a Wendy šli spolu do jeho pokoje a už se toho večera neobjevili, ale byly z něj slyšet zvuky kytary, smích, pak zdušené výkřiky, sténání a mručení.

Jednou v noci, když u nich byla Wendy, Chalid vstal, protože musel do koupelny a to náhodou ve stejnou dobu jako ona. Potkal ji v předsíni. Byla úplně nahá v měsíčním světle, vysoká bílá postava, jako duch. Do té chvíle nikdy neviděl nahou ženu, tedy ne skutečnou, jen obrázky v Richieho časopise; ale podíval se na ni klidně, s tou hlubokou trvalou odolností k jakýmkoli překvapením ve tváři, kterou od příchodu Richieho tak dobře zvládl. Chladně si ji prohlédl, jeho oči stoupaly od dlouhých hubených nohou vzhůru a vzhůru od podlahy, na okamžik se zastavily na zajímavém trojúhelníku chlupů pod jejím plochým břichem a odtud se jeho pohled zvedl až k malým kulatým prsům vysoko na hrudníku a daleko od sebe a nakonec k její tváři, která v měsíčním světle neočekávaně získala jakousi krásu, dokonce možná jakousi přitažlivost, i když předtím mu vždy připadala hrozně ošklivá. Zdálo se, že jí nevadí, že ji tak uviděl. Usmála se a mrkla na něj. Téměř koketně si prohrábla rozčuchané vlasy, poslala mu vzdušný polibek a proplula kolem něj směrem ke koupelně. Byl to jediný případ, kdy někdo z lidí spojených s Richiem k němu byl laskavý nebo si ho alespoň vůbec všiml.

Ale život s Richiem nebyl pořád jen hrozný. Měl i své světlé stránky.

Jednou z nich byla blízkost takové síly a energie, něčeho, co by Chalid nazval *virilitou*, kdyby znal takové slovo. Celý svůj krátký život zatím strávil mezi lidmi, kteří chodili se sklopenými hlavami a poslušně se probíjeli životem, lidmi, jako

trpělivě se plahočící Aiša, která brala vše, co k ní přicházelo, a nestěžovala si; a vrásčitý starý Iskander Mustafa Ali, který chápal, že Alláh určuje běh světa a člověk nemá jinou možnost než poslouchat, a mlčenliví Angličané ze Salisbury s pevně stisknutými rty, kteří přežili Okupaci. Velké ticho, kdy mimozemšťané vypnuli všechnu elektřinu na světě, a Trable a Mor a byli připraveni opravdu velmi anglicky snášet všechny další hrůzy, které ještě mohly přijít.

Ale Richie byl jiný. Neměl v sobě ani špetku pasivity. "Zařídíme si život tak, jak si přejeme, chlapče," opakoval Richie pořád dokola. "Píšeme si vlastní scénáře. Není to nic jiného než pitomá televizní show, copak to nevidíš, Kenny?"

To, že by člověk mohl skutečně mít kontrolu nad svým osudem, byla pro Chalida převratná novinka. Ze by mohl říct 'ano' tomu nebo 'ne' onomu a 'ted' zrovna 'ne' něčemu dalšímu, a kdyby něco chtěl, mohl by prostě vztáhnout ruku a vzít si to. Nebylo tu nic, co by Chalid chtěl. Ale *nápad*, že by to někdy mohl mít, jen kdyby dokázal určit, co to je, ho fascinoval.

Kromě toho Richieho hrubé chování, jeho pohotovost vás proklít, kopnout nebo zfackovat, když toho trochu víc vypil, mělo svou přitažlivou, dokonce okouzující stránku. Často s nimi sedával, hrál na kytaru, učil je texty písní a pobízel je, aby zpívali společně, i když Chalid netušil, o čem ty písně byly, a Aiša jim zřejmě taky nerozuměla. Přesto bylo zpívání legrace; a Chalid jí poznal tak málo. Richie byl velmi pyšný na Chalidův hezký vzhled a atletickou ladnost. Velebil jej pro ně, což předtím nikdo nedělal, dokonce ani Aiša ne. I když Chalid nějak pochopil, že ve skutečnosti Richie chválí sám sebe, byl mu vděčný i tak.

Richie ho brával za dům a tam mu ukazoval, jak házet a chytat míč. Taký jak kopat, ale s jiným míčem. A někdy se na poli na samém kraji města pořádaly kriketové zápasy; a když v nich Richie hrál, což občas dělával, bral s sebou Chalida, aby se podíval. Později doma mu ukazoval Jak držet pátku a jak bránit branku.

A pak tu byly vyjíždky autem. To byla vzácnost a velké vyznamenání. Ale občas, když byla pěkná slunná neděle, Richie někdy řekl: "Tak co kdybychom, Kenny, trochu provětrali naše autíčko?" A pak vyjeli do zelené přírody, obvykle jen tak bez předem určeného cíle. Jezdili sem a tam po tichých silnicích a Chalid překvapeně zíral na ten nový svět za městem. Krásně se mu zatočila hlava, když začal chápat, že svět skutečně pokračuje i daleko za Salisbury a je plný krásy a zázraků.

A tak, i když nepřestal Richieho nenávidět, alespoň viděl, že jeho přítomnost v jejich domě přináší i nějaké výhody. Moc jich nebylo. Jen něco málo.

3. Po devatenácti letech

Jednou ho Richie vzal do Stonehenge. Nebo alespoň tak blízko, jak se teď jen lidé mohli odvážit. Toho roku bylo Chalidovi deset; byl to zvláštní dárek k narozeninám.

"Vidíš, chlapče, tam na té pláni? Ty velké kameny? Postavila je banda prehistorických teploušů, kteří se pomalovali namodro a tančili v noci třasák. Víš, co znamená 'třasák', chlapče? No, já taky ne. Ale voni to tancovali, ať to bylo cokoli. Křepčili kolem nahatý a bimbasy se jim houpaly a potom o půlnoci obětovali na velkém kamenném oltáři pannu. Je to už dlouho, moc dlouho. Tisíce let. Tak pojď. Vylez ven a podívej se."

Chalid zíral. Obrovské šedé kvádry stály ve dvou řadách po stranách malých kvádrů z modrého kamene sestavených do trojhranného obrazce, v jehož středu stál vzpřímeně velký kámen. A pár dalších kamenů leželo po stranách na nějakých šedých. Celou tu věc obklopovala průhledná opona z červenozeleně blikajících světél, která vystupovala ze skrytých děr v zemi a sahala dvakrát tak vysoko, než byla výška dospělého muže. Proč by někdo chtěl stavět něco takového? Všechno to vypadalo jako obrovská ztráta času.

"Jistě chápeš, že tenkrát to tak nevypadalo. Když přišly Bytosti, celé to tu předělaly, nenechaly kámen na kameni. Přitáhly sem dělníky, aby přestěhovali každý, každický kvádr. A pak sem taky daly ty světelné efekty. Tady nikdy nebyla žádná světla, rozhodně ne takového druhu. Projdeš těmi světýlky a zemřeš jako moskyt, který proletí plamenem svíčky. Tyhle kameny byly původně sestavené do kruhu a ty modré tamhle - hele, koukni, kluku, co tu máme! Už jsi někdy viděl Bytost, Kene?"

Ve skutečnosti je Chalid už viděl; dvakrát. Ale nikdy tak zblízka. Poprvé to bylo v pravé poledne uprostřed města. Bytost stála frajersky přímo před vchodem do katedrály, jako by měla zrovna chuť zajít do kostela; obrovský rudý tvor s oranžovými skvrnami a velkýma žlutýma očima. Ale Aiša mu zakryla oči rukou dřív, než se stačil pořádně podívat, a rychle ho táhla ulicí pryč od katedrály, táhla ho s sebou tak rychle, že jen stěží stačil. Chalidovi tenkrát bylo asi pět. Pak se mu o Bytosti zdálo celé měsíce.

Podruhé, to bylo o rok později, hrál si s kamarády poblíž dálnice, když přijel podivný vůz. Bylo to vozidlo Bytostí, které plulo na vzduchovém polštáři, místo aby

jelo na kolech. Stály v něm dvě Bytosti a dívaly se přímo na ně, když pluly kolem. Chalid tehdy viděl jen vršky jejich hlav: znovu viděl jejich velké oči, jakýsi podivný zobák pod nimi a velká ústa ve tvaru V, která připomínala žaby. Fascinovaly ho. Ty podivné cizí Bytosti ho také odpuzovaly, protože byly tak bizarní. Byli to nepřátelé lidstva a on věděl, že by si je měl hnusit a pohrdat jimi. Ale fascinovaly ho. Opravdu fascinovaly. Přál si, aby si je mohl lépe prohlédnout.

Ale teď ty tvory viděl krásně, byli tři. Vynořili se z jakýchsi dveří, které byly zasazeny přímo do země na vzdálenější straně starobylého monumentu a ledabyle se procházeli kolem velkých kamenů jako panstvo obhlížející své pozemky. Vysokého muže s malým chlapcem, kteří stáli u svého auta zaparkovaného hned za ohnivou ohradou, si nevšímali. Chalida bavilo pozorovat je, jak se potácejí kolem na tenkých nitkovitých nožičkách, které podpíraly jejich obrovská válcovitá těla. Nechápal, že vůbec dokáží udržet rovnováhu, že se prostě nepřevrátí dopředu a nepadnou s rámusem na zem.

Také ho zaujalo, jak jsou krásní. Tušil to už podle dřívějších okamžiků, kdy je zahlédl, ale teď na něj jejich vznešenost dopadla plnou vahou.

Měli na skelnatě lesklé rudé kůže zářivé zlatooranžové skvrny - plály jako oheň. A ty velké oči byly tak jasné, tak živé: člověk z nich mohl vyčíst pronikavost jejich intelektu i sílu duše. Jejich pohled člověka zaplavoval světlem. Dokonce i vzduch kolem Bytostí do sebe vstřebal část jejich krásy a světélkoval přelévavou tyrkysovou září.

"Tak to jsou oni, chlapče. Naši vládcové a páni. Už jsi někdy viděl něco tak děsně vodporného?"

"Odporného?"

"Moc hezký nejsou, že mám pravdu?" Chalid vydal nesouhlasný zvuk. Richie měl dobrou náladu; při nedělních výletech byl vždycky v dobrém rozmaru. A Chalid dobře věděl, jakou by zaplatil cenu, kdyby mu v něčem odporoval. Dával se proto na Bytosti beze slova, němý obdivem, zdrcený majestátem těchto obrovských podivných tvorů a ani slabika nadšení pro jejich eleganci a vznešenost mu nepřešla přes rty.

Richie velkohubě prohlásil: "Viš, když ti řekli, že když jsem před tvým narozením opustil Salisbury a odešel jsem, abych se připojil k armádě, která s nimi měla bojovat, říkali ti pravdu. Nic jsem nechtěl víc než zabít Bytosti, nič jiného. Kristepane, chlapče, jak já ty mrchy nenáviděl! Prostě si přišli, vzali si náš svět a ani nepoděkovali. Ale hezky rychle jsem zase přišel k rozumu, to ti říkám. Vyslechl jsem plány, které ta tajná armáda měla pro svržení chomoutu, který nám nasadily Bytosti, a musel jsem se smát. *Musel jsem se smát!* Hned jsem viděl, že to nemá šanci. To bylo ještě dokonce před tím, než na nás poslaly Mor, chápeš? Já to věděl. Zatraceně dobře jsem to věděl. Jsou mocné jako bozi. Kdybys chtěl bojovat s partou bohů, potřeboval bys děsnou kliku. Tak jsem se tehdy rozešel se spiklenci hned na fleku. Pořád ty mrchy nenávidím, chápej, v tom není žádná mejlka, ale vím, že je blbost třeba i jenom snít o tom, že je svrhneme. Musíš se prostě s nimi naučit vycházet, to je všechno. Musíš si udržet klid v duši a nechat je, aby si žily po svém. Protože cokoliv jiného je naprostá blbost."

Chalid poslouchal. To, co říkal Richie, dávalo smysl. Chalid rozuměl, že proti bohům se nedá bojovat. Také chápal, jak lze někoho nenávidět a přitom s ním žít bez protestů.

"Nevadí, že nás tu vidí?" zeptal se. "Aiša říká, že někdy člověka zahlédnou a pak vypláznou z hrudi jazyk, který tam mají, a potom nebožáka zatáhnou do svých domů a tam mu dělají hrozné věci."

Richie se chraptivě zasmál. "Stalo se to, to se ví. Ale Richarda Burkeho se ani nedotknou, kámo, a Richardova syna taky ne, když stojí hned vedle něj. To ti zaručuju. Jsme v naprostém bezpečí."

Chalid se neptal, proč tomu tak je. Doufal, že to je pravda, a to bylo vše.

O dva dny později se vracel z trhu s balíčkem jehněčího k večeri a přepadli ho dva kluci a děvče přibližně v jeho věku. Znal je jen od vidění. Zastavili se kolem něj mimo jeho dosah a začali skandovat vysokými nosovými hlasy: "*Kolaborant, kolaborant, tvůj otec je kolaborant!*"

"Jak mu to říkáte?"

"Kolaborant."

"To není."

"Je! A je! Kolaborant, kolaborant, tvůj otec je kolaborant!"

Chalid neměl ani tušení, co to znamená. Ale jeho otcí nikdo nebude nadávat. I když Richieho neměl rád, věděl, že tohle nesmí dopustit. Bylo to něco, co ho Richie naučil: *Nedovol aby se ti někdo posmíval, chlapče, nikdy to nepřipust.* Myslel přitom lidi, kteří by k němu byli hrubí, protože Chalid byl napůl Pákistánec, ale on sám takové zkušenosti zatím neměl. Byl snad kolaborant někdo, kdo byl Angličan, ale měl dítě s Pákistankou? Možná to bylo ono. Proč by to ale ty děti zajímalo? Proč by to někomu vadilo?

"Kolaborant, kolaborant..."

Chalid hodil balíček na zem a vrhl se na nejbližšího hocha, ale ten se hned dal na útěk. Chytil za ruku děvče, ale dívku by neuhodil, a tak ji prostě odstrčil proti druhému klukovi a přirazil ho na zeď obchoďáku. Chalid na něj skočil, přitiskl ho jednou rukou ke stěně a druhou do něj zuřivě bušil.

Zdálo se, že jeho dva společníci nemají chuť se zúčastnit. Ale pokřikovali dál z bezpečné vzdálenosti a ještě protivněji než dřív.

"Kola - borant, kola - borant, tvůj fotr je kola - borant!"

"Nechtě toho!" vykřikl Chalid. "Na to nemáte právo!" Svá slova podtrhoval ranami. Chlapec, kterého držel, teď krvácel z nosu a z koutku úst. Vypadal vyděšeně.

"Kola - borant, kola - borant..."

Nepřestávali a Chalid také ne. Ale pak cítil, jak ho zezadu za krk chytila silná ruka dospělého muže, odhodila ho zpět a pro změnu přitiskla ke zdi jeho. Velký svalnatý muž, na pohled kopáč, se týčil nad Chalidem. "Co si myslíš, že děláš, ty špinavýj pákištánskej zmetku? Vždyť ho zabiješ!"

"Rekl, že můj otec je kolaborant!"

"No to nejspíš je. A teď padej, kluku! Vypadni!"

Ještě jednou a naposledy do Chalida pořádně strčil, pak si odplivl a šel pryč. Chalid se naštvane rozhlédl po svých třech trapičích, ale ti už utekli. A přitom si s sebou taky vzali balíček s masem.

Toho večera, zatímco Aiša improvizovala večeri ze včerejší rýže a nějakého starého kuřete, Chalid se jí zeptal, co je kolaborant. Prudce se otočila, jako by před ní proklel Alláha. Její tvář plála zuřivostí, kterou u ní nikdy neviděl, a řekla: "To slovo v tomhle domě už nikdy nevyslov, Chalide. Nikdy, nikdy!" A to bylo celé vysvětlení, které mu poskytla. Chalid si sám musel zjistit, co znamená kolaborant; a když se to později, což netrvalo dlouho, dozvěděl, pochopil, proč se jeho otec toho dne u Stonehenge nebál, když stáli za světelnou přehradou a dívali se na Bytosti, které se procházely mezi obrovskými kameny. A také proč se mu ty tři děti tenkrát na ulici pošklebovaly. *Musíš se s nimi prostě naučit vycházet, to je všechno.* Ano, třikrát ano. Naučit se s nimi vycházet...

4. Po dvaceti letech

Bylo to až po tom, kdy Richie tak zmlátil Aišu - udělal dokonce něco horšího, ublížil jí a znásilnil ji -, kdy se Chalid definitivně rozhodl, že zabije nějakou Bytost. Ne Richieho.

Zabije Bytost.

Byl to bod zvratu v jeho vztahu k otci a ve skutečnosti v jeho celém životě. Chvilu, kdy Richie tak ublížil Aiše, se dokonce stala klíčovým bodem v životě mnoha jiných občanů Salisburu ve Wiltshiru v Anglii. Richie s ní samozřejmě špatně zacházel pořád. Ke všem se choval děsně. Nastěhoval se do jejího domu a přivlastnil si ho, jako by mu patřil. Jednal s ní jako se služkou, která tu je jen pro jeho rozmary, a běda jí, pokud by nevyhověla jeho představám. Vařila; uklízela dům; Chalid tušil, že Richie ji občas z dlouhé chvíle donutil, aby šla do jeho ložnice a byla po vůli buď jemu, nebo jeho příteli Sydovi, nebo jim oběma najednou. Nikdy si nepostěžovala ani slůvkem. Děla, co si přál; neprojevovala žádné známky hněvu nebo odporu; zcela se odevzdala do Alláhovy vůle. Chalid, který zatím nenašel žádný přesvědčivý důkaz Alláhovy existence, měl jiný názor. Ale naučil se od ní přijímat nepřijatelné. Věděl, že nemá smysl pokoušet se měnit, co se změnit nedalo. Tak žil se svou nenávistí k Richiemu, která se pro něj stala faktem všední existence podobně jako to, že neprší zdola nahoru.

Teď ale Richie zašel příliš daleko.

Přišel domů opilý s rudou tváří a něčím rozzlobený. Mumlal si něco pod fousy. Aišu pozdravil nadávkou a Chalida štíplavým políčkem. Bez důvodu. Chtěl večeri dřív. Když ji dostal, nechutnala mu. Aiša mírně vysvětlovala, proč dnes nesehnala hovězí. A Richie řval, že pro domácnost Richieho Burkea by to zatracený hovězí mělo být vždycky.

Až poté to bylo normální chování, jaké mívával Richie, když měl špatný den. Dokonce i to, že mrštil mísou skopového karí přes stůl, až se rozbila a hnědá omáčka se rozstříkla všude kolem, bylo v mezích Richieho normálu.

Ale pak Aiša pohlédla na své nejlepší sáří, které jí zbylo, a teď bylo potřísněno na dvaceti různých místech. Přitom tiše a sklesle poznamenala: "Zamazal jste mi šaty." A Richie ztratil hlavu. Vybuchl. Začal zuřit. Jeho hněv se nedal srovnávat s urážkou, pokud to vůbec byla urážka.

Vrhl se na ni, řval, třásl jí a fackoval ji. Dokonce ji mlátil pěstmi. Do tváře. Do prsou. Chytil její sáří u pasu, serval ho s ní, roztrhal ho na čáry, zmuchlal je a házel je po ní. Aiša před ním couvala, třásla se, oči se jí leskly hrůzou, jednou rukou se opatrně dotýkala krve, která jí tekla z rozbitého spodního rtu a druhou se snažila zakrýt mezi stehny.

Chalid se díval. Zuřil, ale nevěděl, co by měl dělat.

Richie hulákal, "Já tě zamažu, to budeš koukat! Zamažu tě, ty svině!" Chytil ji za

zápěstí, strhal s ní zbytky oblečení, až zůstala stát v jídelně úplně nahá. Chalid si zakryl tvář. Jeho vlastní babička, čtyřicetiletá jemná a důstojná dáma, před ním stála, nahá. Jak by se mohl dívat? A jak by mohl snést, co se právě dělo? Richie ji vyvlekl z místnosti, táhl ji do své ložnice a neobtěžoval se ani zavřít dveře. Mrstil ji na postel a padl na ni. Chrochtal jako čuně, jako prase, jako ožralé prase.

Tohle nesmím dopustit.

Chalidova hrud' se chvěla vztekem; chladnou, téměř klidnou nenávistí. Ten muž byl nelidsky, byl to džin. Někteří džinové byli neškodní, někteří zlí; ale Richie byl určitě zlý, byl to démon.

Jeho vlastní otec. Zlý džin.

Ale co to způsobilo? Co? Co to mohlo být?

Chalid přes všechny zákazy a přes ohromné riziko šel do pokoje za nimi. Uviděl Richieho, jak se s vytaženou košilí a staženými kalhotami zmitá mezi Aišinými nohama a jeho obnažená zadnice pumpuje vzduchem. A Aišu, jak se přes jeho rameno dívá na otřeseného Chalida ve dveřích. Její tvář byla nehybnou maskou hrůzy a hanby; dávala mu znamení opakovanými pohyby ruky, jako by něco smetala ze vzduchu. Beze slov mu říkala, aby odešel, aby vypadl z pokoje, nedíval se a žádným způsobem nezasahoval.

Vyběhl z domu a schoulil se mezi odpadem na zadním dvorku, mezi starými hrnci, rozbitými džbány a jeho sbírkou prázdných lahví od Archový whisky. Když se vrátil o hodinu později, Richie byl ve svém pokoji, zlostně bušil do strun kytary a tichým opileckým hlasem si notoval nějakou hloupou melodii. Aiša byla opět oblečená a uklízela nepořádek v jídelně. Pohybovala se pomalu a sklíčeně. Tiše vzlykala. Neříkala nic, dokonce se ani nepodívala na Chalida, když vešel. Na rtu měla náplast. Měla napuchlé a podrápané tváře. Zdálo se, jako by kolem ní vyrostla zeď. Uzavřela se sama do sebe, odloučila se od okolního světa, dokonce zanevřela i na něj.

"Zabiju ho," zašeptal jí tiše Chalid.

"Ne. To neuděláš." Její hlas zněl vzdáleně, jako by přicházel ze dna moře.

Dala mu trochu najíst, studené čapati a nějakou včerejší rýži a poslala ho spát. Nemohl usnout celé hodiny, poslouchal zvuky domu, Richieho nekonečnou opilou hloupou písničku a Aišiny téměř neslyšitelné vzlyky. Ráno se nikdo o ničem nezminil.

Chalid chápal, že je nemožné, aby zabil vlastního otce, ať už ho nenáviděl jakkoli. Ale Richie musel být za svůj čin potrestán. A tak se Chalid chystal zabít Bytost, aby jej potrestal.

Bytosti byly něco jiného. Lovit je bylo fér.

Po nějakou dobu, tedy za těch lepších dnů, Richie bral Chalida s sebou na výjizdky na venkov. Dělal svou kolaborantskou práci, sbíral informace, které Bytosti chtěly, a předával jim je nějakým způsobem, kterému Chalid nikdy ani nezačal rozumět. Tou dobou je Chalid viděl při tolika různých příležitostech, že si na jejich přítomnost docela zvykl.

Nebál se jich. Pro většinu lidí byly Bytosti děsivými tvory, příšernými cizími monstry, podivnými a zlými; ale pro Chalida byly jako vždy tvory nepopsatelné krásy. Byly krásné tím způsobem, jakým jsou krásní bohové. Jak by člověka mohlo děsit něco tak nádherného? Jak byste se mohli bát boha?

Zdálo se, že si ho vůbec nevšímalý. Richie přišel až k jedné z nich, stoupl si před ni a pak proběhl jakási výměna. Zatímco se tohle dělo, Chalid prostě stál vedle a díval se na Bytost. Studoval ji a topil se v obdivu k její kráse. Richie své schůzky nikdy nevysvětlil a Chalid se nikdy neptal.

Pokaždé když nějakou uviděl, zdálo se mu Bytosti krásnější. Byly nad pomyslení nádherné. Téměř je uctíval. Zdálo se mu, že Richie k nim cítí totéž: že podlehl jejich kouzlu, že by byl ochoten před nimi padnout na kolena a klanět se až k zemi.

A tak...

Jednu z nich zabiju, pomyslel si Chalid.

Protože jsou tak krásné. Protože můj otec, který pro ně pracuje, je musí milovat stejně jako sebe sama, a já zabiju něco, co on miluje. Říká, že je nenávidí, ale já si myslím, že je to jinak. Myslím, že je miluje, a proto pro ně pracuje. Nebo je miluje a nenávidí zároveň. Možná cítí něco podobného i sám k sobě. Ale já vidím světlo, které se mu vkrádá do očí, když se na ně podívá. Takže jednu zabiju, ano. Protože zabítím jedné z nich usmrtím i část jeho samého. A možná se ukáže, že když to udělám, dočkám se i něčeho navíc.

5. Po dvaadvaceti letech

Richie Burke řekl: "Podívej se na tu zatracenou věc, Kene. Není to ta nejfantastičtější zatracená sračka, jakou si můžeš představit?"

Stáli v místnosti, která kdysi bývala hlavní jídelnou dávno zavřené restaurace. Bylo brzy ráno. Aiša byla někde jinde. Chalid netušil, kde je. Jeho otec držel něco, co vypadalo

trochu jako puška nebo jako aerodynamicky řešená brokovnice, ale nepřipomínala ani pušku, ani brokovnici, které Chalid kdy viděl. Byla to dlouhá stíhlá trubice z modrozeleného kovu se širokým ústím, nějakým druhem mířidel namontovaných uprostřed hlavně a podivným počítačem, řízeným spoušťovým systémem na pažbě. Byla to jedinečná zbraň, zakázková práce, pýcha a chloubka nějakého vynálezce a kutila.

"To je zbraň, že jo?"

"Zbraň? Říkáš, zbraň? Co si sakra myslíš, že to je, chlapče? Je to zatracená puška na Bytosti! Zabavil jsem ji zrovna dneska v jednom spikleneckém hnízdě u warminsterské silnice. Celá ta banda je teď pod zámkem, pěkně děkuju, a důkaz číslo jedna jsem přinesl domů do úschovy. Dobře se podívej, kámo. Viděl jsi někdy tak pekelnou věc?"

Chalid si uvědomil, že se Richie chystá opravdu mu zbraň půjčit. Převzal ji strašně pečlivě, opatrně ji nechal spočinout na natažených rukou. Hlaveň byla studená a hladká, celá puška byla mnohem lehčí, než čekal.

"A jak to funguje?"

"Zvedneš ji. Podívej se přes hledí. Víš, jak se to dělá. Jako s obyčejnými mířidly."

Chalid si ji přiložil k rameni, hned tam v místnosti. Namířil na krb a pohlédl podél hlavně.

Pár palců krbu viděl v nitkovém kříži zaměřovače v nejjemnějších detailech. Fantastické zvětšení, výborná optika. Teď stačí stisknout ten správný knoflík a celá strana domu se rozletí na kusy, je to tak? Chalid pohládl pažbu.

"Má pojistku," poznamenal Richie. "Ten malý červený knoflík. Tady. Tenhle. Pozor, ať ji omylem nezmačkneš. Tohle, chlapče, není nic menšího než raketový granátomet. Je to vlastně minomet. Ani bys tomu nevěřil, protože je tak štíhlý, ale vystřelí malý elegantní projektil, který vybuchne s téměř neuvěřitelnou silou a způsobí výjimečně velký rozsah škod, skutečně něco mimořádného. Víš to, protože jsem to vyzkoušel. Byla docela zábava podívat se, co ta věc dokáže."

"Je teď nabitá?"

"O ano, jistě. Vsaď svou malou hnědou prdel, že je! Nabitá a připravená k palbě! Je to absolutně ďábelský stroj na zabijení Bytostí, výsledek mnoho měsíců trvající práce prováděné s láskou bandou zoufalců s neuvěřitelným citem pro mechaniku. Ale i se vším svým talentem jsou hloupí... Hele, chlapče, dej to sem, než to nějak odpálíš."

Chalid mu zbraň vrátil.

"Proč hloupí?" zeptal se. "Vypadá na velmi pěknou práci."

"Rekl jsem, že jsou moc šikovní. Tenhle zatracenej kanónek je zázrak miniaturizace. Ale jak si můžou myslet, že by vůbec mohli zabít Bytost? Nedokážou si představit, že už to někdo zkoušel? To nejde, Kene. Nikdo to nikdy nedokázal a nikdo to nedokáže."

Chalid nemohl odtrhnout oči od zbraně, ale přesto se ochotně zeptal: "A proč tomu tak je, pane?"

"Protože se sakra zabít nedají!"

"Dokonce ani s něčím, jako je tohle? Říkal jste, pane, že to má neuvěřitelnou sílu. Že působí škody mimořádného rozsahu."

"Vono by to fakt roztrhalo Bytost na cucky, to rozhodně, kdybys nějakou trefil. Ale vtip je v tom, že bys musel dokázat vystřelit, chlapče! A to nejde. Dokonce už kdybys zamířil, přečetli by si to v tvém pitomém mozku, to by udělaly. Přesně vědí, co chystáš, protože nám můžou nahlížet do hlav jako do knihy. Zachytí tvý ošklivý nepřátelský myšlenky, který se jich týkají. A pak - bum! - dají ti tu zatracenou Ránu, to, co dělají lidem s jejich myšlením, víš, a jsi hotov. Pif, puť, pať. Slyšel jsem nejmn o čtyřech případech. Pokusy o zabítí Bytostí. Snažili se střílet Bytost, když jela kolem. Našli jenom těla, zbraně a pár krámů u silnice." Richie přešel rukama sem a tam po zbraní, hládl ji téměř s láskou. "Tenhle kanón má neobvykle velký dostřel a fantastická mířidla. Dá se s ním střílet z neuvěřitelné dálky. Stejně by to nevyšlo, to se vsaď. S tou svou telepatii tě vycítí na tři sta yardů. Možná na pět set. Kdo ví, možná i na tisíc. Stejně je to ale dobrý, že jsme tentokrát rozbili jejich skupinu. Jen tak pro případ, že by to přece jen nějak zvládli."

"Bylo by to asi špatné, kdyby někdo zabil Bytost, je to tak?" zeptal se Chalid.

Richie se rozřehal. "Špatné? Říkáš, špatné? Byla by to katastrofa! Víš, co udělaly, když se jednou někomu podařilo jim nějak ublížit? Nevis, jak bys to doprdele mohl vědět? Stalo se to zrovna ve chvíli, kdys přicházel na svět. Nějací pošahaní Američani zaútočili laserem z vesmíru na jejich barák. Možná jich pár zabili, možná ne, ale Bytosti nám to oplatily tím, že na nás vypustily mor, který vyhladil téměř půl lidstva, dostali skoro každého druhého. Zrovna tady v Salisbury lidi padali jako mouchy. Sám jsem to taky chytil. Myslel jsem, že umru. Doufal jsem, že jo, tak mi bylo zle. Pak jsem vstal z postele a zbavil se toho. Ale nechceme přece riskovat, že bychom zavinili další mor, že ne? Nebo nějaký jiný příšerný trest, který by mohly na nás seslat. Protože by nás určitě potrestaly. Jedno je totiž jasné už od začátku, naši vládcové si od nás nedají nic líbit. Ne, kámo, ani hovno, ani jedinou molekulu sraček."

Přešel na druhou stranu místnosti a otevřel dvířka skříně, v níž bývaly za té dávno minulé éry, kdy Palác Mogula Chána byl řádně provozovanou restaurací, uloženy skromné zásoby vína. Richie strčil zbraň dovnitř a řekl: "Tady stráví noc. Až přijde Aiša, ani se nezmiňš, že tu je. Čekám, že dnes večer zajde Arch, tomu taky nic neřekneš. Je to přísně tajné, slyšíš mě? Ukazuj u ti to, protože tě mám rád, chlapče, a protože chci, abys věděl, že tvůj otec dnes zachránil svět před další strašnou pohromou. Ale nechci, aby se třeba i jenom kousek toho, co jsem ti řekl, dostal k uším jiného člověka. Nebo nečlověka, když na to přijde. Je to jasné, chlapče? Fakt jasný?"

"Neřeknu ani slovo," slíbil Chalid.

A také nic neřekl. Ale hodně přemýšlel.

Celý večer, kdy se Arch a Richie metodicky propracovávali nejnovější lahvi vzácné předokupační whisky, kterou sebrali nějaké větší bandě díky velké klíče objevené v southamptonském obchodáku, Chalid hýčkal ve svých prsou vědomí, že tu je, přímo v téhle skříní. Nástroj, který by dokázal Bytostí ustřelit hlavu, jen kdyby se člověk dokázal dostat na dostřel a nedal přitom znát své vražedné záměry.

Dalo se to nějak zařídit? Chalid neměl ani tušení, jak na to.

Možná byl dostřel té zbraně větší než dosah telepatických schopností Bytostí. Ale možná, že ne. Stálo to za pokus? Snad ano. Nebo možná ne.

Aiša odešla do svého pokoje hned po večeri, jen co s Chalidem sklidili ze stolu. Poslední dobou téměř nemluvila, nechávala si všechno pro sebe a šla životem jako náměsíčník. Od toho divokého večera před několika lety na ni Richie hrubě nesáhl, ale Chalid chápal, že v ní bylo stále ještě živé ponížení, které jí způsobil, že se v určitém smyslu z toho, co jí tenkrát večer Richie udělal, nikdy nevzpamatovala. Chalid také ne.

Toulal se halou, naslouchal zvukům z pokoje svého otce, až si byl jist, že se Arch a Richie jako obvykle zpili do nemoty. Přitiskl ucho na dveře. Bylo tam ticho. Ani si nebyl jist, že zaslechl jedno nebo dvě tichá zachrápání.

Přinutil se počkat ještě deset minut. Pořád tam bylo ticho. Jemně strčil do dveří, které už byly trochu pootevřené, a pohnul jimi o pár palců. Opatrně nakoukl dovnitř.

Richiemu klesla hlava na stůl. V jedné ruce držel sklenici, v níž zbylo ještě trochu whisky, a druhou objímal kytaru opřenou o koleno a tiskl ji k tělu. Arch ležel na podlaze naproti němu, s rukama a nohama roztaženými, hlavu zvrácenou ke straně, oči zavřené. Oba chrápali. Chrněli a chrápali.

Dobře. Ať se pořádně vyspí.

Chalid vyndal pušku na zabíjení Bytostí ze skříně. Polaskal její sametově matnou hlaveň. Ta zbraň byla tak elegantní. Musel obdivovat její tvar. Chalid měl cit pro tvar, barvu a kvalitu povrchu jako skutečný umělec; nějaký utečenecký gen ze zapomenuté minulosti se právě u něj dostával na povrch, oko gandharanského sochaře, rádžputského architekta a gujaratského miniaturisty se v něm po všech těch generacích nevolníků probouzelo k životu. Nedávno dokonce začal dělat drobné náčrtky a pak i vyřezával... Všechno schovával, aby to Richie nenašel. Byly to malickosti, které by mohly Richieho rozzlobit. Neměl rád, když Chalid ztrácel čas takovými směšnými hloupostmi. Sport, chlast a projíždky autem - to byla jediná správná zábava pro muže.

Loni mu v jednom ze svých lepších dnů Richie přivezl domů kolo; byl to úžasný dárek, protože bicykly byly tou dobou už vzácností, nedaly se v Anglii sehnat celou věčnost a žádné se také už nevyráběly. Chalid raději nemyslel na to, kde ho Richie sebral, komu a jak brutálně si přitom počínal. Ale kolo měl rád. Kdykoli měl příležitost, projížděl se na něm dlouhé hodiny po kraji. Znamenalo pro něj svobodu; bylo to, jako by měl křídla. Teď vyšel ven, nesl granátomet a pečlivě jej uvázal na nosič kola.

Na tento okamžik čekal téměř tři roky.

Jak Chalid věděl, poslední dobou bývalo vidět téměř každou noc Bytosti, jak po jedné nebo po dvou létají ve svých vozidlech klouzajících na vzduchovém polštáři kousek nad zemí po silnici mezi Salisbury a Stonehenge. Stonehenge se teď stalo hlavním centrem aktivit Bytostí a v okolí jich pořád bylo víc a víc. Možná, že dnes v noci některá z nich vyjde ven, pomyslel si. Stálo to za pokus: nikdy už nebude mít druhou možnost použít zabavenou pušku, kterou otec přinesl domů.

Asi v půli cesty ke Stonehenge bylo na pláni místo, kde mohl mít dobrý výhled na silnici z několik set yardů vzdáleného kroví. Chalid si nedělal žádné iluze, že by ho ukryt ve kroví mohl chránit před telepatickými schopnostmi, které byly přičítány Bytostem. Pokud ho vůbec mohly odhalit, fakt, že bude stát ve stínu nějakého listnáče, nemůže hrát žádnou větší roli. Ale bylo to místo, kde se bude za této jasné měsíčné noci dobře číhat.

Dojel na místo. Čekal.

Naslouchal nočním zvukům; sova; vítr šelestící v listí stromů; nějaké noční

zvírátko šramotící v podrostu.

Byl naprosto klidný.

Chalid studoval sebeovládání celý život a babička Aiša byla jeho učitelkou. Už od prvních let pozoroval její flegmatickou odevzdanost, s jakou přijímala chudobu, hanbu, hlad, všechny možné ztráty a bolesti. Viděl ji, jak snášela vpád Richieho Burkea do jejich domácnosti a jejího života s filosofickým odstupem, se stoickou trpělivostí. Pro ni všechno pocházelo z vůle Alláhovy a lidem nepřislušelo ji zkoumat. Alláh byl pro Chalida méně reálný než pro Aišu, ale čerpal z její nekonečné trpělivosti a vyrovnanosti, když už ne přímo z její víry v Boha. Možná najde svou cestu k Bohu později. V každém případě se od ní naučil, že podléhat strachu nemá smysl, že mír v duši je jedinou cestou k přežití, že všechno se musí dělat klidně a bez emocí, protože jedinou alternativou je život v nekonečném zmatku a utrpení. A tak díky ní začal chápat, že je možné i někoho klidně a bez emocí nenávidět. A proto dokázal klidně den po dni žít s otcem, kterého nenáviděl.

K Bytostem necítil žádnou nenávist. Zdaleka ne. Nikdy nepoznal svět bez nich, ten dávno zmizelý svět, kde byli lidé pány svých osudů. Bytosti pro něj byly neodmyslitelnou součástí života stejně jako kopce, stromy, měsíc nebo sova, která právě přelétla nocí nad ním. Plachtila a hledala veverky a králíky. A byly tak krásné na pohled, jako měsíc, jako sova, která se nehlučně pohybovala nad hlavou, stejně jako vzrostlý kaštan. Čekal a hodiny plynuly a on si začal svým klidným způsobem uvědomovat, že tuto noc vůbec nemusí dostat příležitost, protože věděl, že až se Richie probudí, musí on být doma a v posteli. Otec nesmí zjistit, že on i zbraň zmizeli. Mohl riskovat už jen hodinu nebo nanejvýš dvě.

Pak uviděl na dálnici tyrkysové světlo. Věděl, že se blíží vozidlo Bytostí, přijíždělo od Salisbury. O chvíli později se přiblížilo na dohled. Ve svém podivném voze, který klouzal na vzduchovém polštáři, seděli vedle sebe klidně a zprůma dva tvorové.

Chalid se na ně díval s obdivem a hrůzou. A znovu ho jako vždy nadchla elegance Bytostí, jejich majestát a jejich zářivá nádhera.

Jak jste krásné! Ach, ano. Ano.

Míjely ho ve svém divném kočáru, jako by cestovaly na řece světla. Když klidně studoval tu, která k němu byla blíž, zdálo se mu, že vidí džina všech džinů: tvora Alláhova, tvora uhněteného z ohně bez kouře, zázrak jiného stvoření. Který ale nakonec musí stejně při Posledním soudu předstoupit před Alláha zrovna jako my.

Jaký to byl skvost. Jaká krása.

Miluji vás.

Ano, miloval ho. Pro jeho krystalickou krásu. Džin? Ne, stál výš, byl to anděl. Byl to tvor z čistého světla - chladného, čistého ohně bez kouře. Chalid se topil v obdivu k jeho andělské dokonalosti.

Miloval ho, obdivoval, dokonce ho zbožňoval a přitom klidně zvedl granátomet, klidně zamířil a klidně se podíval puškohledem. Uviděl Bytost, přestože byla tak daleko, perfektně uprostřed nitkového kříže. Klidně uvolnil pojistku, jak mu to Richie bezděčně ukázal. Klidně položil prst na spoušť.

Celou tu dobu byla jeho duše naplněna láskou k tomu krásnému stvoření a přitom - klidně, pomalu a vyrovnaně - stiskl spoušť. Uslyšel hlasité zasvištění a cítil, jak ho zbraň s překvapující silou kopla do ramene. Odhodila ho až na strom za ním a na chvíli mu vyrazila dech; o chvíli později levá strana hlavy toho nádherného tvora vybuchla v ohnivě fontáně, z níž pršely zářící úlomky. Do vzduchu se rozstříkla rudě zelená mlha, pravděpodobně to byla mimozemšťanova krev.

Zasažená Bytost se zakymácela a padla naznak, zmizela z dohledu na podlaze vozu.

V téže chvíli dostala druhá Bytost, tedy ta, která jela na druhé straně, takové křeče, že se Chalid domníval, že ji tím jedním výstřelem zabil také. Nahnula se dopředu, pak zpět a potom narazila do zábradlí vozidla tak prudce, že měl Chalid dojem, že náraz uslyšel. Její velké válcovité tělo se svíjelo a třásl, dokonce se zdálo, že mění barvu. Purpurový odstín přešel na okamžik téměř do černého a oranžové skvrny se změnilly na ohnivě rudé. Na tak velkou vzdálenost bylo těžké být si zcela jist, ale Chalid měl také dojem, že její kůže se zvlňila a zvráscila, jako by ukazovala téměř nesnesitelnou bolest.

Musela cítit agónii umírání svého společníka, jak si Chalid uvědomil. Když se díval, jak se Bytost slepě zmitá na plošině vozu v pravděpodobně strašných bolestech, jeho duši zaplavil soucit s tím tvorem, lítost a láska k němu. Bylo nemyslitelné, že by vystřelil znovu. Nikdy neměl v úmyslu zabít víc než jednu Bytost; ale v každém případě věděl, že by už nedokázal střílet po zdrceném pozůstalém, stejně jako by nedokázal vystřelit na Aišu.

Po celou tu dobu se vozidlo tiše pohybovalo kupředu, jako by se nic nestalo; o chvíli později vjelo do zatáčky a zmizelo Chalidovi z dohledu po silnici směrem k Stonehenge.

Chvilí stál a díval se na místo, kde bylo, když vypálil smrtící výstřel. Teď tam

nebylo nic, žádná známka, že se něco stalo. *Stalo* se vůbec něco? Chalid necítil ani uspokojení, ani zármutek, ani strach, ve skutečnosti žádné emoce jakéhokoli druhu. Jeho mysl byla téměř prázdná. Pevně se rozhodl udržet ji tak i nadále, protože věděl, že ve chvíli, kdy by třeba na sekundu slevil ze svého sebeovládání, bude vlastně mrtev.

Znovu přivázal zbraň na nosič kola, opřel se do pedálů a tiše jel domů. Bylo už pozdě po půlnoci; na silnici nebyl kromě něj nikdo. Doma bylo všechno při starém; před domem parkovalo Archovo auto, jeho reflektory ještě svítily, Richie a Arch chrápali v Richieho pokoji.

Teprve teď, když byl bezpečně doma, si Chalid dopřál ten luxus, aby mu myslí probleskla triumfální myšlenka, která se chvěla na prahu jeho vědomí po víc než hodinu:

Dostal jsem tě, Richie! Dostal jsem tě, ty bastarde!

Vrátil granátomet do skříně a šel spát. Usnul téměř okamžitě a spal pevně až do prvního jitřního kuropění.

V příšerném zmatku, který se přehnal přes Salisbury příštího dne, kdy byla vozidla Bytostí snad všude a oddíly lesknoucích se balónovitých mimozemšťanů, kterým se přezdívalo Strašidla, chodily dům od domu, to byl právě Chalid, kdo poskytl klíčovou stopu k tajemnému nočnímu atentátu.

"Viš, já si myslím, že to mohl udělat můj otec," utrousil mimochodem ve městě poblíž trhu ke chlapci jménem Thomas, kterého znal jen tak od vidění. "Včera přišel domů s takovou podivnou puškou. Rekl, že to je na zabíjení Bytostí a dal ji do skříně v obývací." "

Thomas by nikdy neuvěřil, že by Chalidův otec byl schopen tak obrovského hrdinství, jakým byl atentát na Bytost. Ne, ne, ne, hádal se Chalid náruživě a naprosto neupřímně: Udělal to, já vím, že to udělal, vždycky mluvil o tom, že chce jednu z nich někdy zabít a taky to udělal.

Opravdu?

Byl to vždycky jeho největší sen, ano, opravdu.

No, pak tedy...

Ano. A Chalid šel dál. Thomas také. Chalid si dával pozor, aby se celé dopoledne nezatoulal někam poblíž domu. Posledním člověkem, kterého chtěl potkat, byl Richie. Ale v tomto ohledu byl v bezpečí. K poledni Thomas zřejmě velmi úspěšně rozšířil drb o Chalidově bezuzdném chvastounství po celém městě, protože tou dobou už se po ulicích povídalo, že jednotka Strašidel navštívila Chalidův dům a odvedla Richieho Burkea.

"A co moje babička?" ptal se Chalid. "Nezavřeli ji taky?"

"Ne. Jenom jeho," řekli mu. "Billy Cavendish je viděl, jak ho vedou, a byl úplně bez sebe. Ječel a řval fakticky celou dobu, jako by ho táhli na šibenici."

Chalid už svého otce nikdy neuvíděl.

Během všeobecných represí, které následovaly po atentátu, bylo celé obyvatelstvo Salisbury a pěti nejbližších měst obklíčeno a převezeno do ohrazených vězeňských táborů poblíž Portsmouthu. Velký díl deportovaných byl popraven během prvních pár dní, byli vybráni zdánlivě náhodou. Ve výběru lidí, kteří šli na smrt, nebyl zřejmý žádný systém. Ti, kdo přežili, byli počátkem dalšího týdne posláni z Portsmouthu na jiná místa v různých částech světa, některá z nich dost vzdálená.

Chalid nebyl mezi popravenými. Jen ho poslali velmi daleko odtud.

Necítil žádnou vinu, že unikl loterii smrti, zatímco jiní kolem něj byli zabíjeni za jeho vražedný čin. Od mládí se cvičil v tom, aby cítil co nejméně, dokonce i když mířil puškou na jednoho z nádherných a úžasných vládců Země. Co mohl mimochodem dělat s tím, že někteří lidé umírali a jemu bylo dovoleno žít? Každý zemře dřív nebo později. Aíša by řekla, že vše, co se děje, se děje z vůle Alláhovy. Chalid si to zjednodušil tak, že Bytosti si vždycky dělaly, co chtěly, a věděl, že bylo hloupé a zbytečné zamýšlet se nad jejich motivy.

S Aíšou nebylo možné o těchto věcech diskutovat. Oddělili ho od ní, ještě než dojeli do Portsmouthu, a ani ji už Chalid nikdy nespátril. Od toho dne si musel hledat cestu životem sám.

Ještě mu nebylo ani třináct. V letech, která následovala, se často ohlédl za dobou, kdy zabil Bytost; ale myslel na ni jen jako na dobu, kdy se zbavil Richieho Burkea, kterého tak nenáviděl. K Bytostem nikdy necítil nenávist. Když se v duchu vracel k té události u silnice ke Stonehenge, k Bytosti přeškrtnuté nitkovým křížem puškohledu, vzpomínal jen na nádhernou barvu a tvar dvou tvorů zrozených ve hvězdách, kteří jeli ve vznášejícím se voze, na ten prchavý okamžik, kdy potkal krásu uprostřed noci.

přeložil Stanislav Švachouček ilustroval Petr Bauer

je pravidelným hostem na stránkách Ikarie prakticky od jejího vzniku. Jsme rádi, že vám v tomto čísle můžeme představit jeho půvabnou povídku Noční skvosty poprvé vydanou v roce 1997 v časopisu SF Age a později přetištěnou v Dozoisově antologii nejlepších povídek roku. Povídka je zhuštěnou verzí jedné z dějových linií zatím posledního Silverbergova románu The Alien Years (Mimozemské roky, 1997), který recenzenti označili za autorovo nejlepší dílo poslední doby. Doufáme, že román najde i českého vydavatele.